

Но това, струваше ми са, е недостатъчно, за да са осжди по законенъ рѣдъ. Азъ бѣхъ заповѣдалъ да намѣратъ у него по-голѣма вина.

Сеянъ.

Така, цезарю. Азъ искахъ да го улова въ по-голѣмо престѣпление и поржчахъ да извърши тая работа Сатрий секундъ, поетътъ, — т. е. заповѣдахъ му да увлѣче Кремуция въ разговоръ за настоящето време; и така ще би могли да намѣриме предлогъ да го осждиме за оскърбление вашето величество.

Тиверий.

Е, какво твоиятъ поетъ?

Сеянъ.

Извърши работата твърде поетически, т. е. крайно глупаво: самъ влѣзалъ въ примката.

Тиверий.

Така му трѣба на глупецътъ? Е, какъ тѣй?

Сеянъ.

Заедно съ историкътъ Пинария Натта и съ сенаторътъ Фирмия, тие влѣзле въ градината на Кремуция Корда; Пинарий и Фирмий са скриле между дърветата, а Сатрий извикалъ Кремуция, но намѣсто да го накара да са искаже той захваналъ да псува тебе и да говори дерзко за такива предмѣти, за които даже и да са спомѣнува не бива. Кремуций не раздѣлялъ неговите мѣнния и не отговарялъ на неговите вопросы; послѣ трагналъ изъ градината и открилъ скриците. Пинарий, разгнѣвенъ на Сатрия